Тополі стали наче струни —
До неба просто від землі!
Не може буть, щоб були труни,
Щоб в бурях никли кораблі…

Майбутнє – світла зоряниця,
Що тьмарить відблиски заграв.
Так що з того, що дика птиця
Віщує смерть між чорних трав…

Так що з того, що я стомився,
Що за спиною виріс гріх?
Моїх думок моріг розлігся,
О, не приборкать дум моїх!

Хай за спиною грішні крила,
Хай очи розбратом горять,
Напнуться радісні вітрила,
І пружні зорі заіскрять!

О, заіскрять майбутні зорі,
Жагуче ляже світлий шлях…
О, горілиць, о – серцем д’горі!
Терн – оксамит, і шовк – реп’ях…

Хай догнивають чорні труни,
Хай гинуть мудрі кораблі!
До неба пнуться наче струни —
Тополі – просто від землі…